

НОВИ САД - На данашњи дан 1956. године умро је српски епископ Николај Велимировић (Никола), теолог, књижевник и беседник, владика охридски и жички, једна од најумнијих глава Српске цркве уопште. По завршетку студија у Швајцарској и доктората у Берну, студирао је филозофију на Оксфорду и у Женеви (други докторат). По повратку у Србију радио је као професор. Замонашио се 1909. у манастиру Раковица, након необичног оздрављења. Завршио је Духовну академију у Петрограду. Први светски рат провео је у Британији и САД као изасланик српске владе, с циљем да се тамошњој јавности представи српска ствар. Између два светска рата предводио је Православну народну хришћанску заједницу, познату као Богомољачки покрет, самоникли покрет малих људи који су тежили вишем нивоу духовности од оног који омогућава класичан парохијски живот. Била је то врло нетипична појава за српске прилике. Обновио је бројне српске храмове, највише у Овчарско-кабларској клисури али и у Јужној Србији (данас Македонија).

Током Другог светског рата налазио се у конфинацији (Љубостиња, Војловица), због подршке државном удару од 27.3.1941. Извесно време провео је и у логору Дахау с патријархом Гаврилом (Дожих). Била су то једина два висока црквена званичника у Европи која су се налазила у концентрационом логору. Није се никада више вратио у Србију. Приликом доласка на тло САД након рата, дочекало га је више десетина епископа разних хришћанских цркава - што је показатељ његовог невероватног угледа. Умро је у руском манастиру Светог Тихона у Саут Канануму Пенсилванији (САД) а сахрањен је на српском гробљу поред манастира Светог Саве у Либертвилу. Мошти су му пренете у Србију 1991. Српска Црква га је прогласила за светитеља. Као аутор био је необично плодан, али често неуједначен и чак контрадикторан. Дела: "Религија Његошева", "Беседе под Гором", "Изнад греха и смрти", "Душа Србије", "Србија у светлости и мраку", "Духовни препород Европе", "Агонија цркве", "Речи о Свечовеку", "Молитве на језеру", "Омилије", "Охридски пролог", "Теодул", "Српски народ као Теодул", "Средњи систем", "Индијска писма", "Касијана", "Жетве Господње", "Диван", "Једини Човекољубац" и др.

1584 - Умро је руски цар Иван Грозни, први цар Русије, који је ради стварања јаке централизоване државе ојачао самодржавље и сузбио самовољу бољара. Реформе је спроводио свим средствима, због чега је добио надимак "Грозни" (у значењу страшни, силни). Установио је 1553. прву штампарију у Русији, а 1584. је ради јачања трговине са западном Европом изградио град Архангелск на ушћу Северне Двине у Бело море. Потукао је Монголе и освојио Казан 1552. и Астрахан 1556, тако да је Русија овладала целим воденим путем Волге, а потом је припојио Сибир.

1745 - Умро је енглески државник Роберт Волпол, први британски премијер. Председник владе био је од 1721. до 1742, најдуже у историји Велике Британије.

1780 - Рођен је књаз Милош Обреновић, вођа Другог српског устанка, књаз Србије од 1815. до 1839. и од 1858. до смрти

1860. Борио се у Првом српском устанку, али се 1813. предао Турцима после пропасти устанка и помогао им да умире Хаџи-Проданову буну 1814, да би 1815. у Такову дигао устанак у којем је потукао Турке. Споразумом с Марашли Али пашом добио је за Србију ограничену аутономију. Потом је, вешто користећи неспоразуме Русије и Турске, издејствовао султаново и међународно признање, што је крунисано хатишерифом из 1830, којим је Србији призната унутрашња самоуправа, а Милошу наследност књажевског достојанства. Под притиском Милетине буне, на Сретење 1835. издао је слободоуман устав, којем су се успротивиле Русија, Турска и Аустрија, па га је убрзо укинуо. Био је приморан да се 1839. повуче са власти у корист сина Михаила, а на престо га је вратила Светоандрејска скупштина 1858.

